

МОЛОДІЖНИЙ КОММУНІСТ

ІМ. П. П. ШУБЕНКО
ІМ. П. П. ШУБЕНКО

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VIII. № 19 (719).

НЕДІЛЯ, 12 ЛЮТОГО 1967 р.

Ціна 2 коп.

З ПАРТІЄЮ, З НАРОДОМ

Вчора відбувся пленум обкому ЛКСМУ. На пленумі з доповіддю «Про підсумки роботи грудневого Пленуму ЦК КПРС» виступив перший секретар обкому КП України М. К. Кириченко. В обговоренні доповіді виступили перший секретар Кіровоградського міського ЛКСМУ А. І. Ніцой, головний інженер Крeмгeсeвського лісозаводу Є. І. Брусенцов, перший секретар Добровеличківського райкому ЛКСМУ М. А. Красівський, студентка педінституту Т. Я. Смілик, секретар комсомольської організації артілі ім. Литвинова Новоархангельського району Т. П. Мисник, перший секретар Кіровоградського райкому комсомолу Л. О. Дейнека, перший секретар Новомиргородського райкому ЛКСМУ А. І. Кондратенко, офіцер військової частини Г. П. Валуєв, секретар обкому ЛКСМУ Т. П. Лащевська. В обговореному питанні прийнято резолюцію.

ПЛЕНУМ ОБКОМУ КП УКРАЇНИ

Позавчора відбувся пленум Кіровоградського обкому КП України. Його учасники обговорили питання про ідею роботи січневого Пленуму ЦК КП України «Про підготовку до 50-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції і 50-річчя встановлення Радянської влади на Україні» та завдання обласної партійної організації. З доповіддю виступив перший секретар обкому КП України М. К. Кириченко. В дебатах взяв участь секретар Кіровоградського міського КП України А. Д. Сухачов, перший секретар Олександрійського міського КП України П. Ю. Гриценко, перший секретар Крeмгeсeвського міського КП України А. А. Давиденко, перший секретар Ульянівського райкому КП України Г. П. Лета, голова колгоспу імені XX з'їзду КПРС Бобриньського району О. М. Капраненко, секретар вузлового парткому станції Помічна П. А. Пархоменко, трактористка колгоспу імені Шорця Маловисківського району В. В. Соколова, секретар обкому ЛКСМУ Т. П. Лащевська та інші.

Із заключним словом виступив М. К. Кириченко. В обговореному питанні прийнято відповідну постанову. Пленум схвалив заходи обкому КП України по підготовці в області до 50-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції і 50-річчя встановлення Радянської влади на Україні.

ПОВІНЬ ТА ЛАНТИВ

В святкових колонах — учасники художньої самодіяльності. Полощуться під вітром прапори, попереду колони пропливає емблема республіканського фестивалю самодіяльного мистецтва. І як завжди перед початком великої справи, прийшли учасники цього походу до пам'ятника Володимиру Іллічу Леніну.

Живі квіти заповнюють на білому снігу біля постаменту. Колони прямують на площу імені С. М. Кірова. Тут відбулося урочисте відкриття обласного фестивалю. Начальник обласного управління культури О. М. Жеребцов доповідає голові обласного оргкомітету самодіяльного мистецтва Д. С. Сиволапу про творчі здобутки аматорських колективів і результати першого і другого турів фестивалю.

Оркестр виконує Гімн Радянського Союзу. Прапор фестивалю піднімають Герой Соціалістичної Праці А. Г. Ігнатєва, робітниця заутезової фабрики, делегат XXIII з'їзду КПРС К. М. Зайцева, Герой Радянського Союзу Д. І. Осатюк. Спалахнув факел фестивалю. Того ж дня обласний фестиваль відкрили драматичні колективи. Г. ВАСИЛІВСЬКИЙ.

Не технічна робота...

В ТРЕТЬОМУ механоскладальному цеху готувалися до зборів по обміну комсомольських документів. Комсорг Слава Мосто-

вий підходив до комсомольців, щиро говорив з кожним, цікавився досягненнями молодих робітників, їхніми радощами і невдачами, підкреслював важливість обміну квитків. — Та це ж суто технічна робота, — сказала групкомсорг Валя Мишакова. Тоді Слава вирішив зібрати всіх ватажків комсомольських груп. — Розумієте, — говорив він, — обміняти докумен-

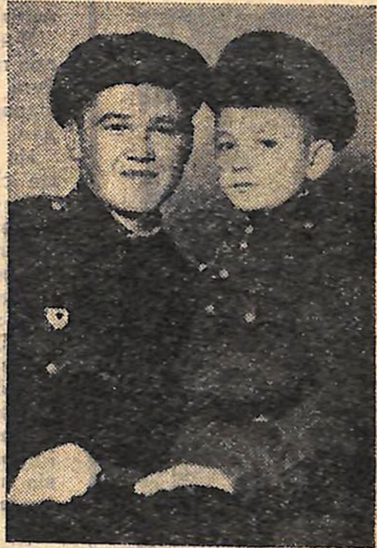
ти — це не просто забрати у комсомольців старі квитки і видати нові. Під час цієї кампанії нам треба перевірити політичну зрілість кожного юнака і дівчини, їх активність у громадському житті, у праці. Але як це краще зробити, давайте порадимося. Групкомсорг Катя Колісниченко запропонувала, щоб кожний член комітету комсомолу, активіст відверто поговорив з кількома

комсомольцями, поцікавився їх думками. Під час таких розмов комсомольці внесли багато цінних пропозицій, які комітетчики врахували в своїй практичній роботі. На всіх ділянках були створені пости по економії і бережливості. Начальник поста Микола Нестеренко разом з товаришами виявив, що на ділянці по складанню машин порушується ритмічність у роботі, бо метизний цех стримує постачання болтів. Комсомольці втрутилися, добилися регулярного постачання деталей.

Активізувалась і робота «постів уваги», члени яких відвідують пенсіонерів, хворих, влаштовують комсомольсько-молодіжні весілля. Комсомольці групи щиро поздоровили з одруженням свого ватажка Валю Мишакову, а нещодавно відзначили вісімнадцятиліття токера М. Костюченка. Ось чому вже під час зборів комсомольці з радістю говорили про поліпшення внутрішнього життя своєї організації, про трудові діла, досягнення у навчанні. А коли розпочався обмін квитків, першими їх вручили передовим робітникам, як відзнаку за сумлінну працю. Організовано проходить

зараз ця кампанія на заводі. Комітетчики проводять її без поспішності, бо треба з кожним комсомольцем поговорити, довідатися, що зараз хвилює його, як думає він зустріти 50-річчя ювілей Радянської влади. Комсомольська група Каті Колісниченко стала на заводі заспівавачем ленінського огляду комсомольських груп. А Галя Луценко з ковальського цеху особливо увагу зараз приділяє дозвіллі молоді. В ці дні ніхто не стоїть осторонь цікавих комсомольських справ. В. ПЕТРЕНКО, спецкор «Молодого комуняра», Завод «Червона зірка».

ВІН давно вже зняв солдатську гімнастерку. Сховав у шафу бойові нагороди. А перед кожним святом дістає їх зі схованки, старанно чистить і прикріплює на цивільний костюм. Забереться на коліна семирічний Микола, торкає зірчаті ордени і питає — за що цим нагороджений, а за що — тим? Ну, що йому, малюкові, відповіді! Нехай підросте. А поки що Микола Ілліч відповідає:

Вони ліццю подружжю — розвідник Микола Сичов і син полку Толя Близна.

— За розвідку, синку... І пригадуються М. І. Сичову роки його фронтової юності, бойові друзі. І той далекий сорок четвертий... ПРАВОРУЧ залишився звільнений Ковель. Частина, в якій служив Микола Сичов, вийшла на дванадцять кілометрів південно-західніше міста. Курними шляхами і півтяцями рухались і рухались на захід війська. В одній із колон на штабній полуторці Іхали в кузові два друзі — Микола Сичов і Олексій Железняк. У Миколи ніби перед очима перший бій під Ковелем, в якому він приймав хрещення. Ще й досі, здавалося, ступоюла земля від вибухів снарядів і плів над землею чорний гривастий дим. — Микола, — перервав його думку Железняк. — Зовсім поруч моя Білорусія — рукою подати. Помовчав.

— Закінчило війну, повернувся додому, в своє село. Ох і хороше там у нас! — Сіткі! — проніслося по колоні. Підскакав на змиленому коні командир загону розвідки лейтенант Токарев. Одержано термінове завдання — розвідати чисельність ворожої групи, яка з'явилася в тилу наших військ. ... На лісову дорогу, що звивалася в низькому ялиннику, вийшли, як ужо (Закінчення на 3-й стор.)

ВОНИ стояли поруч. Літній чоловік з вицвілими очима і молода тендітна дівчина. На її грудях — медаль «За трудову відзнаку». Чимало бойових відзнак прикрашають груди літнього чоловіка. Він, не поспішаючи, розповідає про своїх товаришів, перших комсомольців Новгородки, членів першої комуні. Розповідає про їх відданість справі революції, чесність і безмежну відвагу. Ні, Іван Васильович Миргородський не читав лекцію. Це була розповідь серця, яке пройшло крізь вогонь резолюції. І слова його щирі, батьківські, близькі і зрозумілі комсомольці 60-х років Раї Черноморцеві. Їй теж є про що розповісти першим комунярам. Можна і про свою ланку, ланку її подруги Раїси Самородової. Розповідь ланкової підхоплює тракторист колгоспу «Іскра» Микола Бондаренко. Комсомольці і молодь господарства на честь 50-річчя Жовтня заклали

ПОТИСК РУК

великий парк. Вони допомагають у будівництві школи, приймають активну участь у підготовці до фестивалю самодіяльних колективів. Двоє райкому не зачинаються з ранку і до пізнього вечора. Це напружені і дуже відповідальні дні. Не все виходить гладко. Деякі комсомольські ватажки колгоспів легковажно ставляться до обміну квитків, іноді приймають необгрунтовані рішення про виключення з комсомолу, навіть не поговоривши з людиною. Членам бюро райкому доводиться підказувати, радити. П. ХОМУТЕНКО, перший секретар Новгородківського райкому комсомолу.

КОВИНИ

Подорож по Забайналлю Жоден випускник Березинської восьмирічки, приїжджаючи у відпустку, не промину порога рідної школи. Зустріч з сержантом Радянської Армії Анатолієм Солонюком було особливе захоплення. Ві-

нери принесли карту і разом з гостем відправився в подорож по сучасному Забайналлю, де служив їх земляк. Анатолія прийняли в почесні племінні школи, пов'язали йому червоною галстук. В. БОНДАРЕНКО, с. Березинка, Кіровоградського району. Зустріч двох поколінь Зустріч двох поколінь авіаторів відбулася у клубі Кіровоградського аеропорту. Ветерани повітряного флоту, пенсіонери Пилип Трохимович Кравченко, Данило

Петрович Гордієнко розповіли про історію аеропорту, в яких умовах доводилося працювати в перші роки народження авіації. Ударники комуністичної праці диспетчер Олександр Байбароша, авіатехнік Микола Індерякін, пілот Іван Лавренко повідомляють про свої трудові успіхи. Учасники зустрічі прийняли звернення до всіх працівників аеропорту, закликали множити добрі традиції. Закінчилося вечір виступом зумою самодіяльності Г. БЕЛЕНКО, начальника агентства Кіровоградського аеропорту.

У КНИГУ ПОЧЕСНИХ ГРОМАДЯН

Цього разу працівники Новостародубського відділення зв'язку були здивовані: один лише лист прийшли відправляти кілька десятків учнів місцевої школи.

Зв'язківці зацікавилися адресою.
— В Москву, Марії Олексіївни Борзенковій... — була відповідь.

Від малого до великого знають тут сина цієї жінки. Москвич Борис Борзенков віддав життя за визволення села від фашистів. Над його могилою вишумовують гіллям дуби та клени, посажені вдячними жителями.

Учні сьомого класу вирішили відновити пам'ять про молодого воїна. За їх про-

позицією було виготовлено меморіальну дошку, на її відкриття запросили листом Марію Олексіївну.

Не забувають слідопити і про воїнів, які спочивають у братській могилі. Вирішили відшукати їх близьких і рідних. В різні куточки країни полетіли листи новостародубських піонерів. А невдовзі прийшла відповідь си-

на полеглого бійця Михайла Сиви — Бориса. Учні чекають його в гості.

Пенсіонерка П. Т. Найко розповіла слідопитам про молодих бійців Миколу Овсянникова і Миколу Кузьміна, які в боях за село полягли смертю хоробрих. Обоє, як рідних синів, вона поховала у себе на подвір'ї. Пізніше їх останки були перенесені до братської могили. Зараз піонери розшукують рідних Овсянникова і Кузьміна. Імена загиблих вони передали в сіль-

ську Раду для занесення в Книгу почесних громадян Нового Стародуба.

Свято шанують учні пам'ять Героя Радянського Союзу Платона Петровича Ткаченка, ім'я якого носить школа. Цікавою була зустріч з його сестрою Зінаїдою Петрівною. Вона розповіла про дитячі та шкільні роки брата. Школярі написали листа синові Героя.

А. ТКАЧЕНКО.

Петрівський район.

РЕПОРТАЖ

ЗУСТРІЧ

ІЗ „ЗУСТРІЧЧЮ“

На фото: продавці магазину «Зустріч» — Надя Шапорова, Юля Бігун і Люда Гордієнко. Фото Б. Іванова.

Вони зустрілися в цьому просторому, світлому будинку — його творці, будівельники і продовжувачі їх творчості — продавці. Зустрілись і назвали новий магазин по вулиці Поповича в Кіровограді — «Зустріч».

Бригадир мулярів Володимир Непоминко, штукатури Ліда Лебединська, Валентина Хильченко, бригада облицювальників Василя Скрипника — вчорашні дбайливі, працьовиті господарі цього дому прийшли в гастроном сьогодні вже гостями. Їх трудову естафету прийняли дівчаткомсомолки, випускниці Кіровоградської торгово-кулінарної школи. Їх тринадцять. У семи відділах магазину працюватимуть у дві зміни.

— Будь ласка, що вам до смаку?

Вибір у нас багатий, — припрошує комсорг Люда Гордієнко.

— Хочете кіровоградську паляницю? — приєднується до її голосу Юля Бігун.

— А, може, чашку кави? Чи морозива? — це Віра Пасічник.

Припрошують у свої відділи і Люба Шрамова, Тамара Ченцова, Валя Ботова, Люба Бондаренко. Тут і свіжа та морожена риба, свинина, яловичина, баранина, більше 20 сортів ковбас.

А які гарні і смачні торти! Шоколадні, подарункові, бісквітні, знамениті київські!

Колектив місцевої фабрики конди-

терських виробів зобов'язався до 50-річчя Великого Жовтня освоїти виробництво 50 нових найменувань кондитерської продукції. 26 із них сьогодні на прилавках «Зустрічі».

Підходжу до завідувачки магазином Людмили Стьоганцевої.

— Про такий чудовий магазин багато торговельників лише мріють. Обладнаний він найновішим устаткуванням. Добре слово хочеться сказати і будівельникам. Спасибі! Молодіжний колектив «Зустрічі» з честю нестиме передану ними естафету.

А. БУДУЛАТЬЄВ,
наш позаштатний кореспондент.

Читає відповідь Микола Б. „...ЧЕСНЕ СЛОВО, ПОВЕРНУСЬ“

З ПРИВОДУ ЛИСТА „КРАСА ЧИ ВІРНІСТЬ?“ (Молодий комунар за 8 лютого)

Почуття, думки, які викликав в моїй душі лист Миколи, передати звичайними словами неможливо. І зовсім не з жалю до аж, на перший погляд, трагічного кінця гарної дружби юнака й дівчини. А тому, що, говорячи про любов, треба мати моральне право на це святе слово. Так, святе! І святість його не в одноманітних зітханнях при зустрічі, не в приємному дотикі рук, не в багатозначних «довгих» поглядах чи в модній зачісці. Слова цього не уявляю і не можу уявити, як щось окреме, високе тим, що воно далеке від повсякденних буднів. По-моєму, кохання повинно бути підпорядковане вищим цілям. Воно не може прожити довго тоді, коли в закоханих відсутній обов'язок одного перед одним і перед чимось вищим, суспільно корисним.

Саме цього, Миколо, й не написав ти в своєму листі. Розумієш, ти недооцінив найголовнішого, того, що рухає любов уперед. Так, так. Саме вперед. Як завжди рухається вперед життя.

І любов твоя тому й загинула, що вона відірвана від життя, від щоденних турбот, прикрас, невдач, радості. Для вас, закоханих, вони повинні бути спільними. І в боротьбі з ними дружба міцніє, зростає, стає справжньою. Зрозумій, високої матерії тут не існує. Адже кожен із нас, перебуваючи в трудності, вкладає цим самим свою частку в суспільно корисне.

Подолав ти, скажімо, зло, зробив щось приємне для колективу чи добре попрацював. Тобі, звичайно, радісно на душі. І радістю цією ти обов'язково поділишся з найближчим другом. Якщо ж він її не розділить — не поспішай говорити «люблю». Бо то не справжній друг. У першу-ліпшу мить він кине тебе на щось краще, привабливіше. Відверто скажу тобі, що ти не любив тієї дівчини. Ви обоє грали з себе закоханих. Тобі просто було приємно пройтись з «красивою», як кажуть, показатися на люди. Про неї — окрема розмова.

А що з того міщанського розуміння взаємодносин? Чим збагатив ти свою душу, ловлячи її погляди на «чужих»?

Я не вважаю за кохання дружбу, яка загинула при першій же перешкоді. І взагалі, яка може бути мова про кохання, якщо воно не підпорядковане найвищій цілі — служінню людам.

Не лякайся цього слова. Це не високопарність. Це істина, без якої не існує нічого справжнього. Ти з своєю дівчиною сидів у власному болоті, дихав ним, і далі нічого не бачив. Можливо, ви залізли в нього ради того, щоб зробити дружбу ідеально чистою, без єдиної тріщинки. То що ж тоді вас єднало?

Ти глибоко помилився, відділивши любов окремо від життя. Я ніколи не забуду розповіді свого батька відносно цього. Коли фашисти вдруге спіймали його при втечі з концтабору, він був захудялий до розстрілу. І все ж втік утретє. Через колочі чагарники, бурхливі ріки, через гори і провалля, вже котрий раз ризикуючи життям, він спішив до рідної землі. А коли добрався, цілував землю. Рідну землю. І на цій землі чекала його майбутня дружина, моя мати.

Що ж рухало ним, коли добрався до рідної землі? Любов! Любов до країни, до коханої дівчини. І це — обов'язок. Бо коли йшов на війну, казав:

— Я повернусь, чесне слово повернусь. Казав недожати нивам, зруйнованим заводам, осиротілим дітям, казав своїй коханій...

М. ВОЛИНСЬКИЙ.

м. Кіровоград.

ВІД РЕДАКЦІЇ: На жаль, автор не зазначив у листі місця роботи чи навчання.

ПОДІЇ В КИТАЇ

Так звана «культурна революція» в Китаї і викликаний нею хаос загрожують розвалом китайської економіки. За повідомленнями іноземних кореспондентів з Пекіна, в Китаї значною мірою паралізоване виробництво, залізничний транспорт і річкове сполучення. Економічна анархія поширилась на сільськогосподарські комуні.

В найбільших містах країни посилюється заворушення серед робітників і службовців, які побоюються, що «культурна революція» Мао Цзе-дуна призведе до скорочення заробітної плати, збільшення робочого дня і до ще нижчого рівня життя.

Багато армійських частин відмовляються коритись Мао Цзе-дуну. Кореспондент агентства Франс Пресс вказує, що нинішня антирадянська кампанія організована китайським керівництвом, яке побоюється громадянської війни в деяких районах Китаю.

(ТАРС).

«Воля народу» — так назвали південнов'єтнамські маріонетки та їх американські господарі свою каральну операцію в дельті ріки Меконг. Вогонь і смерть принесли вони в мирні в'єтнамські села. Цивільзовані варвари не щадять ні жінок, ні дітей.

Сльози на очах цієї в'єтнамської матері красномовно говорять про те, яке відношення мають злочини американських агресорів та їх лакеїв до волі народу.

Фото АП—ЛПН

спорудження пам'ятника Володимирів Іллічу Леніну. Ініціатива молоді дістала палку підтримку громадськості міста.

● БЕРЛІН. VIII з'їзд Спільної вільної німецької молоді відбудеться в травні 1967 року в місті Карл-Маркс-Штадті. Рішення про це прийняла центральна рада Спільки. У цьому ж місяці

КОРОТКО

намічено провести зліт молоді НДР.

● НЬЮ-ЙОРК. Агенти ЦРУ нишпорять по університетах США, намагаючись знайти студентів бажаючих вступити в розвідувальні і диверсійні школи.

Такий непрошений гість, що з'явився в Колумбій-

ському університеті в Нью-Йорку, з благословення адміністрації відкрив вербувальний пункт. Студенти влаштували перед будинком пункту сидячу демонстрацію, протестуючи проти діяльності Центрального розвідувального управління, яка «заслугує морального осуду».

Кілька годин студенти продовжували облогу пункту, не пропускаючи в нього викликаних кандидатів, і примусили агента ЦРУ забратися геть. Представники американської розвідки були змушені оголосити про припинення вербувальної діяльності свого агента протягом решти днів тижня.

Учасникам демонстрації загрожують дисциплінарні заходи покарання.

(ТАРС).

Взвод виходить у розвідку

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

добре зсутеніло. Залягли. Липнева ніч спадала россою. Десь далеко чулась канонада. Небо раз у раз прорізували ракети. Хотіли вже перескочити дорогу, як долинув гуркіт моторів. З притушеними фарами наближався грузовик, а за ним — дві легкові машини.

— Дозвольте, товаришу лейтенант! — затис у руці гранату Железняк.

— Відставити, — наказав Токарев. Машини проїхали. Незабаром одна з них повернулася. План визрів блискавично. Передавши автомат сусідові, Железняк вийшов на шлях і знаками почав показувати, що він без зброї. Розгублений шофер різко загальмував. Не встиг він схопитися за пістолет, як Сичов з товаришами навалився на нього.

Каміни через тридцять його вже допитували в штабі. Гітлерівця розповіли, що воєнний офіцер-з'явця, який мав наказ про виступ на світлицю залізничної в нашому тилу групи. В її складі налічувалося шістьнадцять танків, самохідні гармати і бронетранспортери.

Не чекаючи ранку, наше командування кинуло на її лінію один із підрозділів. Фашисти, які не чекали нападу, були захоплені зненацька. Короткий бій вирішив усе.

БАГАТО фронтів доріг пройшов розвідник Сичов. Та, мабуть, половину з них йому довелося долати повзком в тилу ворога, де на кожному кроці чатувала смерть.

У прифронтовому пісі. Праворуч — М. Сичов.

... В земляці їх було двоє: Сичов і Железняк. Олексій чистив автомат, а Сичов весь час поглядав на вхід: уже пройшло п'ять годин, як хлопці пішли у розвідку, а й досі не повертаються.

Олексій старанно протер затвор, поставив його на місце. За річкою адарила кулеметна черга...

— Мабуть, хлопці напоролись...

Раптом відхилився плащ-намет, що заміняв двері. Ввійшов Віктор Малигін. Всі відчули щось недобре. Віктор довго скидав шинелю, потім кинув її на нари.

— Хлопців засікли...

— Тепер наша черга йти, — сказав Сичов.

Добирались до річки по неглибокому рівачку. Перед спуском зупинилися.

— Ось там їх засікли, — показав на той бік Малигін. — Як уже назад лаштувались...

Взяли ліворуч. Підповзли до мосту. В покарбованій фермі бились крижини, наповзали одна на одну і з

шурхотом пливли далі. Час від часу з німецького берега прострілювалось провалля мосту, зірваного фашистами.

Ніч — союзниця розвідника. Як тільки закінчився короткий зимовий день, сім бійців спустилися до мосту. На фермах між двома берегами висів над самою водою товстий кабель. По ньому й вирішили переправлятися. По шию в крижаній воді, тримаючись за обледенілий кабель, розвідники один за одним долали ріку. Громедалились крижини, накривали з головою, боляче ранили руки і лице... А на березі мороз миттю сковував одяг, заважаючи рухатись. Руки прикіпали до зброї.

Раптом побачили, як їм назустріч поведе гітлерівця. Маскхалат робив його майже непомітним. «Розвідник», — вирішили бійці. Затумавшавши подих, чекали, коли він наблизиться. Несподівано хтось необережно зачепив автоматом за металеву ферму моста. Фашист скочив на ноги і підняв угору ракетницю. Блискавично схопився Сичов і залопив йому руку. Німець встиг вистріляти. Гарячий біль обліг правцю. Ракета не злетіла.

Підповзли до дзоту з тилу. В ході сполучення міряв кроки вартувий. Три — вперед, три — назад.

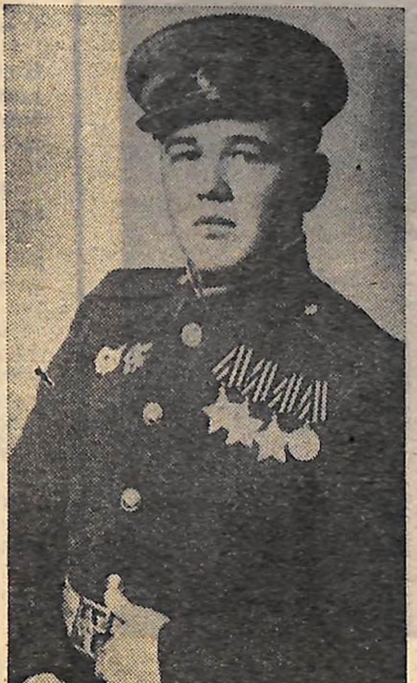
— Знищити, — наказує Сичов, старший у групі. Віктор Малигін бере це завдання на себе. Затиснувши ножа, він наблизився до траншеї і, коли фашист порівнявся з ним, стрибнув на нього. Вхід до дзоту був вільний. Сичов з трьома розвідниками відчинили двері. В темному світлі карбіди було видно, як біля кулемета поралась обслуга. Німці не звернули увагу на пришельців.

— Руки вгору! Спантичнені німці не чинили опору.

Залишивши кількох товаришів на

дяться: «Коли вже повернуться наш спец по «язиках?»».

НЕ ДУМАВ тоді Микола Сичов, що йому доведеться бути на війні не тільки розвідником, але й вихователем і вчителем. Коли повернувся в частину, побачив серед бійців господарського взводу хлопчину років дев'яти. Старшина, який видавав Сичову обмундирування, сказав з теплою батьківською посмішкою: «Знайомся: син полку». Вони бачились рідко, розвідник

М. Сичов.

Микола Сичов і Толя Близна. В години затишшя між боями приходив Сичов до тиловиків і розшукував Толю. Хлопчина жадбно слухав розповіді про сміливих розвідників, просив взяти його з собою на пошуки «язика». Щось було тоді не по-дитячому серйозне в ньому, руки стискувалися в кулак.

Сичов уже знав трагедію, свідком якої був Толя.

Потрапивши в оточення, сім'я офіцера Червоної Армії Близна залишилася на окупованій території. Добрі люди допомогли їм переховуватися. Вже перед самим звільненням Шепетівки від фашистів нашими військами хтось видав, де знаходиться мати з дітьми. Моє скажені звірі, узялись бандеріаці в хату. Толя сидів на печі серед лавіття і бачив, як вони багнетами прикинули матір і двох братів. Закусивши до крові губи, щоб не скрикнути, Толя беззвучно плакав, розуміючи, що не зможе допомогти матері і братам.

Коли наші війська звільнили місто, бійці підбрали хлопчину. Він і розповів їм про все.

ЗАКІНЧИЛАСЯ війна. Толя перебрався в казарму, де жив його старший товариш. Їх ліжка стояли поруч. Разом піднімались по команді «підійом», разом робили ранкову зарядку. Скрізь — разом. Микола Сичов дістав підручники й у вільні години навчав свого маленького друга грамоти. Хлопчина виявився здібним. За короткий час вони вже проходили програму третього класу. Толя був улюбленцем бійців. Кравці шили йому найкраще обмундирування, шевці приносили гарні чобітки.

Незабаром знайшовся й батько. Проводжали Толю всією частиною. У хлопчини на очах бриніли сльози.

Відтоді вони більше не зустрічались. Микола Іллч часто згадає Толю. Як склалась його доля? Де він зараз?

ЩО Ж розповісти тобі, сину? Про Толю Близна, якому було тоді майже стільки ж, як тобі зараз? Про те, як його маленьке серце глибоко зранила війна?

— За розвідку, сину... За те, щоб ти ходив в дитячий садок, грався в сіжки...

Він обов'язково колись розповість синові про кожну із нагород, які одержав на війні. Про орден Слави трьох ступенів, про орден Вітчизняної війни, про своїх товаришів Олексія Железняка і Віктора Малигіна. Про командира взводу розвідки старшого сержанта Морозова, який пройшов від Сталінграда до Ковеля і там загинув, про комбата капітана Мостових, який впав смертю хоробрих на Зееловських висотах. І ти тоді зрозумієш, Миколо, ціну великого подвигу твого батька і його бойових товаришів.

...Микола Іллч Сичов, працівник райоб'єднання «Сільгосптехніка», акуратно складає нагороди, кожна з яких — живий, літопис ратних справ колишнього розвідника.

В. ГАНОЦЬКИЙ, спецкор «Молодого комунара».

ПРОПОНУЄМО ПІСНЮ (ПУБЛІКУЄТЬСЯ ВПЕРШЕ)

Де шумлять явори

Слова В. Діденка Музика С. Музиченка.

Помірн

Мі жь в ле ге цю ту на
 сь плють в гої
 Мо же дошго-лу биг за ві
 -та з-зв ге ри?
 Я до-ро-гу проиду че о
 -дну ме три,
 де кри-чать жу-ра-влі де шу-
 -млять я-во-ри
 -ри

Може, білого цвіту насиплять вітри?
 Може, дощ голубий завіта з-за гори?
 Я дорогу пройду не одну і не три,
 Де кричать журавлі, де шумлять явори.

Може, гул електрички долине з гаїв?
 Може, мати спитас: «Чи пив ти, чи їв?»
 Може, віти із предківських рідних країв
 Зачарують мене і малих солов'їв?

Може, казку шовкову розкаже земля
 Про могилу в степу козака-скрипаля?
 Може, вечір ясний, фіалковий здала,
 Яворам моїм зір на добро навділя?

За тесові мости, за широкі двори
 Я дорогу пройду не одну і не три —
 Може, білого цвіту насиплять, вітри,
 Може, дощ голубий завіта з-за гори...

РЕДАКЦІЯ ОДЕРЖАЛА ВІДПОВІДЬ

«10 років тому зі мною трапився нещасний випадок: одержав виробничу травму, — пише в листі до редакції житель селища Жоатневого, Олександрійського району Андрій Фурлет. — Довго хворів. Був інвалідом другої групи. З 1964 року медичною комісією визнаний інвалідом третьої групи. Відчувши, що знову можу працювати, звернувся до адміністрації Байдаківського вугільного розрізу, де працював раніше, з проханням прийняти мене на яку-небудь полегшену роботу. Однак моє прохання не задовольнили, поки не поскаржився до прокуратури міста. З травня 1965 року й до цього часу працюю на вугільному розрізі кочегаром. Але мене зарахували на підприємство, як новачка, тобто виробничий стаж почали рахувати з травня 1965 року. Чи правильно це?»

Лист А. Фурлета редакція надіслала на розслідування Олександрійському міському КП України. Як повідомив завідуючий відділом пропаганди і агітації міському А. Кусков, факти, вказані в листі, вірні. Начальник відділу кадрів Байдаківського вуглерозрізу допустив помилку в підрахунок безперервного стажу роботи А. Фурлета. В даний час безперервний трудовий стаж А. Фурлета відновлено.

ЛІДИН СКАРБ

Вони такі смішні, ці хлопці. Ніколи не проминуть години жартовувати. А сьогодні цілком серйозно гукають:

— Готуйся до новосілля, Лідо!

Ліда дивиться на новий Будинок культури, який завершують споруджувати веселі муляри, і привітно махає їм рукавичкою.

Що ж, це справді так. Незабаром вона — разом з тисячарми цікавих книг —

увійде в просторі кімнати. А поки що дорога веде дівчину до старенького будинку, де тимчасово розмістилася бібліотека. Тіснувато, але тепло й затишно. На столах свіжі газети й журнали.

Гарно оформлені книжкові виставки, присвячені 50-річчю Радянської влади, бойовим і трудовим подвигам комсомолу.

— Лідо, я б хотіла переглянути довідник тваринни-

ка, — просить молода дівчина.

— А мені б підручник для шофера, — каже вчорашній випускник.

І для всіх знаходиться тепле слово, потрібна книга. Потім, відшукавши хвилину, Ліда Горобець йде в кімнату юного читача, яку нещодавно обладнала разом з комсомольцями. Розповідає казку, розкладає на столах книги з малюнками.

З вулиці доносяться зву-

ки баяна. Закінчивши книговидачу, дівчина поспішає на заняття хорового гуртка. Два роки минуло після закінчення Олександрійського культосвітнього училища. Сільський інтелігент, вона міцно здружилася з комсомольською сім'єю артілі. Читачкині конференціями, диспутами на теми, що хвилюють молодь, здобула собі село шанувальників.

...Пізно ввечері вертати-

меться додому. Дивитиметься на струнку ряди будинків і думатиме, в якому з них живе ще один 710-й читач, що йому вона подарує свій скарб.

М. ХРІЄНКО.
 с. Подорожжє,
 Кременівського району.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»

ВІРЮ...

Фото Б. Іванова.

І ЗГАДАВСЯ ДВОБИЙ...

Веселий «голубий вопник» кафе вабив до себе. І зібралася молодь як ніколи дружно, загомоніла, стала перегукуватися веселою піснюю.

Приїшло чимало й літніх. Ось сидять за одним із столиків учасник партизанських походів Олександр Євграфович Лукашенко. Груді його сяють бойовими і трудовими орденами. Передчасно по-сріблена ствиною голова. Як багато він віддав сил і здоров'я для свободи, незалежності і розквіту Вітчизни. Це про нього стільки теплих слів у книзі П. Вершини «Люди з чистою совістю».

Сьогодні молоді новоукраїнці з уст самого героя хочуть почути про недавнє минуле. Слухають, хвилюються, аплодують. Вклоняються йому і всім тим, хто у Велику Вітчизняну віддавав своє життя за щастя живих і прийдешніх.

Хвилюючими були й розповіді ветерана громадянської війни Максима Григоровича Зотова та учасника оборони Ленінграда Дениса Климовича Полозюка.

Гримлять революційні пісні, як ствердження героїчних справ перших комсомольців. І пісні про мужність і самовідданість у праці нинішнього покоління юних ленінців. Дунає гімн перших «Смело, товарищи, в ногу!». Дружно, всім залом, виконуються пісні періоду Великої Вітчизняної війни, а за ними — пісні про героїчне сьогодні.

А. КЛИМЕНКО.

м. Новоукраїнка.

ПОНЕДІЛОК, 13 лютого. Перша програма. 11.00 — Телефільм «Обрання апокаліпсиса та художній фільм «Даруйте, вас чекає смерть» (Кіровоград). 15.30 — Для молодших школярів, «Улюблені вірші». (Передача з Харкова). 16.00 — Для школярів. «Чий такий ми танцюємо». (Передача з Свердловська). 16.30 — Для дітей, «В країні загадок». (М.). 17.00 — Для школярів, «Снігові каникули». Телевізійний фільм. (М.). 17.20 — Рішення XXIII з'їзду КПРС в дії. «Вони прикрашають наш побут». (Передача з Чернівецької). 17.50 — Телевізійна вісті. (К.). 18.10 — «Республіка готується до виборів». (К.). 18.20 — «Подвиги. Телевізійний альманах». (М.). 19.10 — «Голи, очі, секунди». (М.). 19.30 — «Сторінки ваших листів». Музична передача з Львова. 20.30 — Телевізійні новини. (М.). 20.50 — «Еврика». Науково-популярний журнал. (Передача з Польщі). 21.20 — «Робітничі династії». (Передача з Дніпропетровська). 21.40 — Концерт солістів Донецького театру опери та балету. (Передача з Донецька). 22.10 — До 50-річчя Великого Жовтня і встановлення Радянської влади на Україні. Для молоді. Рядки історії. «Пилип — Антон — Артур». (К.).

Друга програма. 11.00 — «Хазяйка вадомої річки». Телопостановка. (К.).

ВІВТОРОК, 14 лютого. Перша програма. 11.00 — Телевізійні новини. (М.). 11.15 — Телефільм «Еванд Окс» та художній фільм «Призидати на Байкалі». (Кіровоград). 16.45 — Голубий екран — школярям. О. Острозький. «Гроза». (Кіровоград). 17.30 — Рішення XXIII з'їзду КПРС у дії. «Наука — виробництво». Теложурнал. (К.). 18.00 — Телевісті. (К.). 18.20 — Слухачам позитивних політичних. Основи політичних знань. «Комуністичні і робітничі партії — провідне сили соціалістичних країн». (М.). 19.00 — «Майстри мистецтва. П'єтро Джермі. Передача друга». (М.). 20.30 — Телевізійні новини. (М.). 21.00 — Першість світу з хокею з м'ячем. СРСР — Норвегія. Репортаж з Хельсінкі. В перерві — телевізійні новини. (М.). 21.45 — «Викликемо вогонь на себе». Телевізійний художній фільм. І серія. (К.).

Друга програма. 11.15 — Телевізійний театр мініатюр «Тринадцять стільців». (М.). 12.15 — Концерт І. Архипової. (М.). 21.45 — Кінопрограма. (Дніпропетровськ).

10 ЛЮТОГО з обласного центру взяли старт учасники туристського лижного пробігу комсомольців і молоді по місцях революційної, бойової і трудової слави. Спортсмени агрегатного заводу, школи вищої з'явотної підготовки, технікуму сільськогосподарського машинобудування, факультету фізичного виховання педінституту, будівельного технікуму, трудових резервів, технікуму механізації сільськогосподарства зустрінуться з ветеранами революції, учасниками Великої Вітчизняної війни, Героями Соціалістичної Праці. На братські могили учасники пробігу покладуть вінки, дадуть клятву на вірність своїй Батьківщині.

По п'яти маршрутах пройдуть лижники. Їх будуть зустрічати жителі Кремгеса, Вільшанки, Устинівки, Снуфрївки, Новомиргорода. На їх шляху — десятки малих і великих сіл, міста Знамянка, Олександрія, Бобринськ.

Організатором цього пробігу є штаб обкому ЛКСМУ по проведенню обласного туристського походу, спортивні та оборонні організації.

Серед учасників цього пробігу — наші позаштатні кореспонденти. Вони будуть надсилати з маршрутів повідомлення, в яких розкажуть про цікаві зустрічі, про трудові справи своїх ровесників, з якими вони зустрінуться.

І, можливо, зараз, коли у вас в руках цей номер «Молодого комунара», засніженими полями через завірюху пробиваються ланцюжки лижників. Побажаємо ж їм: — Щасливої дороги!

ТРАСИ П'ЯТИ МАРШРУТІВ

Зараз автобуси вивезуть лижників за місто, і засніженими полями, долаючи зустрічний вітер, вони підуть своїми маршрутами. Фото В. КОВПАКА.

ЧЕПЧИК прокинувся в зудесному пастрої. І не безпричинно. По-перше, була неділя. По-друге, з кухні смачно пахло млинцями. Ну, а по-третє... Чепчик обережно розсунув рожеву фіранку і зачаровано запер: мажорно сяяло сонце, мажорно — вжж, вжж, — скаржився сніжок під ногами перехожих, і

— Згідно графіка автобуси мають ходити через вісім хвилин, — волав він, підстрибуючи на одній нозі, очевидно, в такий спосіб намагаючись зігрітися.

— І коли вони переведуться, баламуті, — з несприятливо констатував Чепчик, займаючи чергу.

Минула година. Чепчик відчув, як у

лею усміхнувся. Перукар, схожий на добродушного шеф-повара з провінційного рестораника, вправно орудуючи то ножицями, то бритвою, весело оповідав йому черговий анекдот. Чепчик весело слухав, скромно прискаючи у білу жабо. Та коли, нарешті, естетична процедура скінчилася, і Чепчик зиркнув на себе в люстерко, він вперше відчув, як оптимістичний ґрунт захитався у нього під ногами.

— Що ви наробили? — отямившись від шоку, ледве чути прошепестів. — Я ж вас просив «канадку».

— Ви сказали «бокс», молодий чоловіче, — обурився шеф-повар.

— Ні, я сказав «канадку».

— «Бокс».

— «Канадку»... — Я буду скаржитись...

— Якщо це оздоровить ваші нерви, — будь ласка.

РОЗВІВАЮЧИ полами розхристаного пальта, Чепчик прошкував до лазні, з жахом усвідомлюючи можливість бути певизаним власною дружиною. Лазня зустріла його красномовним вивором кустаря-художника: «Гарячої води нема».

— Як це нема? — не зразу усвідомивши всю колоритність вищезначеного факту, звернувся Чепчик до директора.

— Нема, цебто й не буде, — зверхньо-терпляче пояснював огрядний директор. А взагалі, добродію, при вашій компанії необхідно приймати холодні ванни. Це (кажу як рідному) здорово зміцнює нервову систему. Про моржів чули?

Чепчик лякливо зіщулюючи і стрімголов кикувся на вулицю. Очманіло озирнувшись, перебішов, було, в гапон, але нараз згадав про квитки в кіно.

ПРИГОДИ ЧЕПЧИКА

лінькувато падали лаяні сніжинки.

— Ах! — вигукнув Чепчик і задоволено ляснув долонями.

Він завжди ляскав долонями, коли треба було терміново вирішити нагальну справу. А на сьогоднішніх справах передбачалось аж три: відвідати перукарню, помитися в лазні, переглянути новий кінофільм.

Неквапно посидівши, Чепчик одягнув імпортоване малинове пальто і статечно рушив у напрямі автобусної зупинки. Мешкав він на околиці міста, отже, до центру мав добиратися автобусом.

На зупинці було велилюдно. Громадяни тупцювали на місці і запекло кляди водію. Особливо обурювався суб'єкт у великій шапці.

нього починають клякнути ноги.

— То, кажете, через вісім? — несподівано для самого себе шарпнув він суб'єкта у великій шапці. Але той лише іронічно хмикнув.

А втім, Чепчик був оптимістом, і коли все-таки з'явився автобус, він разом з іншими завзято атакував розчинені дверцята, всім еством віддавшись на погалу первісним інстинктам. Радісного настрою не могли затьмарити навіть два безнадійно втрачені гудзики з імпортованого малинового пальта і пастирляве наполягання кондуктора (у саме вухо): «Проходьте, проходьте», хоч проходили не було куди.

БЕЗ ПРИГОД потрапивши в глибоке перукарське крісло, Чепчик задово-

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: редактора — 45-00, відповідального секретаря — 45-35, відділів — 45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ.

З ІНОЗЕМНОГО ГУМОРУ

Першокласник прийшов зі школи дуже гордий і розповідає батькам:

— Вчитель сьогодні зі мною розмовляв.

— Що ж він тобі сказав?

— «Сиди спокійно, хлопче».

* * *

— Мій син такий піжний, як мімоза. Коли я несу воду, він сідає в куток і плаче, що я мущу так тяжко працювати.

Біля білетної каси не було нікого.

— Два по тридцять п'ять, десятий ряд, — відрахувавши сімдесят копійок, Чепчик обережно поклав їх на дерев'яну полочку.

— Але ж у нас це вистає десяти копійок, — професійним жестом кинувши срібло в касу, посміхнулася білетерша.

— Я вам дав сімдесят.

— Ні, ви дали шістдесят.

— Сімдесят.

— Шістдесят.

— Розбийники! — істерично заволав Чепчик, сповзаючи на підлогу.

— Боже, вже зранку пахрюкався, — скрушно похитала головою білетерша і зачинила віконце.

СПАНТЕЛИЧЕНО плівся Чепчик додому, з огидою проводяючи поглядом зустрічні автобуси. Як і зранку, мажорно сяяло сонце, мажорно — вжж, вжж, — скаржився сніжок під ногами. Але Чепчик цього не помічав. Він відчув якусь невизначену душевну порожнечу і тупий головний біль, який все настирливіше нагадував про себе. Чепчик сумно уявив, як завтра бухгалтерша Лілія запитає його: «Чому у вас такий поганий вигляд?». А що він їй відповість?

Р. С. А й справді, що Чепчик скаже бухгалтерші Лілі?

А. ЧЕЧКІН.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.